

عنوان مقاله:

تناسب اراضی جهت توسعه شهری با رویکرد آمایش مطالعه موردی شهرستان فردوس

محل انتشار:

چهاردهمین همایش ملی جغرافیا و محیط زیست (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

عبداله اسدی برون - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی شهری، گرایش آمایش شهری

مهدی اخگری - استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور فردوس

خلاصه مقاله:

آمایش سرزمین شامل سه جزء تعیین کاربری اراضی آینده، توسعه منابع سرزمین و ساماندهی چیدمان منطقی کاربری های گوناگون در یک منطقه است. رویکرد آمایش سرزمین در تلاش می باشد که با توزیع مناسب منابع، پایداری توسعه در ابعاد گوناگون را حاصل کند. یکی از مراحل اساسی آمایش سرزمین تخصیص کاربری است. توسعه پایدار شهری، گونهای از توسعه شهری می باشد که میتواند استمرار داشته باشد بدون این که سبب تخریب منابع و نظام های شود که به آنها وابسته است. افزایش روزافزون جمعیت شهرنشین و در پی آن رشد شهرها، توجه به چگونگی کنترل توسعه، شهری با حرکت و برنامه در راستای اصول توسعه پایدار را الزامی می کند. در حقیقت توسعه، مناسب شهری زمانی تحقق می یابد که سرزمین به تناسب قابلیت های آن به کار گرفته شود. هدف این پژوهش ارزیابی تناسب اراضی شهرستان فردوس به منظور توسعه شهری می باشد. این تحقیق از جهت هدف، کاربردی و از نظر روش تحقیق توصیفی- تحلیلی و با بهره گیری از مطالعات کتابخانه ای و اسناد و مدارک موجود به بررسی تناسب اراضی جهت توسعه شهری برای رسیدن به کارکرد اصلی آمایش شهرستان فردوس پرداخت براساس نتایج قسمتهای مرکزی شهرستان فردوس از بیشترین پتانسیل جهت توسعه شهری برخوردار بوده است.

کلمات کلیدی:

تناسب اراضی، مدل لوسیوس، رویکرد آمایش، فردوس، توسعه شهری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1491454>

